

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Evy Baranovej, v právnej veci navrhovateľky: **Bc. A. B.**, proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad Veľký Krtíš**, za účasti: **P. D. P. S.**, *zastúpeného správcom konkurznej podstaty JUDr. I. B.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 25. apríla 2006, č. 2006/7/00300, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. septembra 2007, č.k. 24 Sp 19/2006-37 v spojení s opravným uznesením zo dňa 10. januára 2008, č.k. 24 Sp 19/2006-50, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. septembra 2007, č.k. 24 Sp 19/2006-37 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10. januára 2008, č.k. 24 Sp 19/2006-50 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil rozhodnutie odporcu zo dňa 25. apríla 2006, č. 2006/7/00300, ktorým ako orgán príslušný podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona NR SR č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon) rozhodol, že navrhovateľka spĺňa podmienky § 2 ods. 2 písm. c) v spojení s § 3 ods. 1 písm. d) zákona, a preto sa jej v podiele 1/6-ina z podielu pôvodného vlastníka 2/130-in, t.j. 1/390-in navracia vlastnícke právo k nehnuteľnostiam uvedeným vo výroku rozhodnutia v k.ú. N. V. s tým, že priznaný podiel

sa odpočíta z podielu povinnej osoby PDP S. vedeného na LV č. X. pod B1 a zapíše sa na LV v prospech navrhovateľky v podiele 1/390-in. Súd považoval za správny názor odporcu, že zrušením zákona č. 81/1949 Zb. nedošlo k navráteniu urbárskych pozemkov urbárskym spoločnostiam, stotožnil sa s jeho argumentáciou, že v opačnom prípade by v reštitučných zákonoch bolo zbytočne umožnené oprávneným osobám požiadať o vydanie pozemkov, ktoré prešli do vlastníctva D. na základe uvedeného zákona. Konštatoval, že navrhovateľke priznaný vlastnícky podiel je v súlade so zákonom, pretože vychádza z ustanovenia § 2 ods. 2 písm. c) zákona, v zmysle ktorého je možné rozhodovať iba o nároku tej oprávnenej osoby, ktorá si reštitučný nárok uplatnila, keďže tento zákon neobsahuje takú úpravu, ako zákon č. 229/1991 Zb. v znení neskorších ustanovení § 21. Krajský súd považoval za správne stanovisko odporcu, ktorým zdôvodnil nemožnosť navrátiť vlastníctvo právnickej osobe, t.j. bývalým urbarialistom obce N. V. a nemožnosť navrátenia do vlastníctva navrhovateľky parcelu CKN č. X. o výmere 799m² v celosti. V odôvodnení napadnutého rozsudku tiež poukázal na nedostatky písomného splnomocnenia predloženého navrhovateľkou, ktoré bránili tomu, aby mohla v konaní zastupovať všetky oprávnené osoby, o nároku ktorých odporca rozhodol samostatnými rozhodnutiami, a napokon uviedol, že na ďalšie námietky podané navrhovateľkou po uplynutí lehoty na podanie odvolania neprihliadol. Opravným uznesením opravil záhlavie rozsudku, v ktorom opomenul uviesť vedľajšieho účastníka PDP S..

Včas podaným odvolaním sa navrhovateľka domáhala zrušenia napadnutého rozsudku a jeho vrátenia na ďalšie konanie, tvrdiac, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Vytýkala súdu, že nezistil úplne skutkový stav veci lebo neprihliadol na ďalšie námietky uvedené po uplynutí lehoty na podanie odvolania, že nekonal o reštitučných nárokoch všetkých majiteľov urbárskych a pasienkových podielov spoločne, v dôsledku čoho stratila ako navrhovateľka právo zastupovať ich na súde na základe udeleného splnomocnenia, že tvrdenie odporcu o prechode vlastníctva na PDP S. na základe zákona č. 81/1949 Zb. nezodpovedá zápisom v pozemno-knižnej vložke č. X., že vydané rozhodnutie odporcu nerešpektovalo rozhodnutie o dedičskom konaní, v ktorom nadobudla spoluvlastnícky podiel v celosti. Trvala na navrátení vlastníctva k parcele CKN č. X. o výmere 799m² dôvodiac, že predmetnú nehnuteľnosť odkúpila v roku 1957 od urbárskej spoločnosti jej matka R. V. a poukázala na nezákonný postup pri vydávaní osvedčení podľa zákona č. 293/1992 Zb.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že zotrváva na svojom vyjadrení, ktoré podal k opravnému prostriedku navrhovateľky a svojej výpovedi na pojednávaní na krajskom súde dňa 19.10.2006, ktorým reagoval na všetky námietky uvedené v odvolaní. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní (§ 214 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) dňa 11. februára 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z obsahu predloženého spisu krajského súdu ako aj pripojených spisov odporcu odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúvacieho konania je preskúvanie zákonnosti rozhodnutia odporcu, ktorým sa navrhovateľke ako oprávnenej osobe podľa ustanovenia § 2 ods. 2 písm. c) zákona navracia v jej prislúchajúcom podiele vlastníctvo k pozemkom, ktoré prešli na právnickú osobu postupom podľa zákona SNR č. 81/1949 Zb. SNR.

Z pozemno-knižnej vložky č. X. k.ú. N. V. nepochybne vyplýva, že ide o pozemky vo vlastníctve bývalých urbarialistov, ktoré na základe spomínaného zákona prešli do vlastníctva JRD S. a neskôr na jeho právneho nástupcu PDP S.. Nie je preto odôvodnená námietka navrhovateľky, že vlastníctvo k dotknutým pozemkom prešlo na povinnú osobu až rozhodnutím o schválení registra obnovenej evidencie pozemkov v roku 2003, pretože zo zápisu v PKV č. X. nevyplýva vlastníctvo bývalého JRD a zrušením zákona SNR č. 81/1949 Zb. SNR došlo k navráteniu vlastníctva pozemkov urbárskej spoločnosti. Krajský súd sa vo svojom rozsudku s uvedenou námietkou náležite vysporiadal a s jeho skutkovými a právnymi závermi sa odvolací súd stotožňuje. K tomu dodáva, že zápisy v pozemkovej knihe podľa Občianskeho zákonníka účinného od 01.01.1954 nemali konštitutívny charakter. Preto účinky prechodu vlastníctva na bývalé JRD nastali priamo zo zákona.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 2 písm. c) zákona oprávnenými osobami sú fyzické osoby v poradí deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v ustanovení § 5, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti. Z tejto zákonnej úpravy je zrejmé, že oprávnená osoba má nárok na navrátenie vlastníctva iba v takom rozsahu, ktorý na ňu podľa počtu oprávnených osôb pripadá. Pôvodným spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti bol starý otec navrhovateľky v podiele 2/130-in, ktorý zomrel v roku 1962 a zanechal manželku A. V. a synov J. a Š.. Obaja synovia zomreli pred uplynutím lehoty uvedenej v § 5 zákona (31.12.2004), preto oprávnenými osobami sú ich deti A., J., J., G. a Š. Z nich si nárok na reštitúciu uplatnila iba navrhovateľka, ktorá je dcérou J. V., preto odporca postupoval v súlade so zákonom, keď rozhodol, že sa navrhovateľke navracia vlastnícke právo v podiele 1/6-ina z podielu pôvodného vlastníctva. Jej námietka, že odporca nerešpektoval rozhodnutia v dedičskom konaní, keďže ona po poručiťelke A. V. zdedila celý vlastnícky podiel je irelevantná, pretože v čase poručiťelovej smrti boli pozemky bývalých urbarialistov obce N. V. vo vlastníctve JRD a nemohli byť preto predmetom dedenia. Odporca preto postupoval správne, keď na dedičské rozhodnutia vydané po nadobudnutí účinnosti zákona č. 81/1949 Zb. neprihliadol.

S námietkami navrhovateľky týkajúcich sa možnosti uplatnenia reštitučného nároku prostredníctvom spoločného zástupcu zastupovania vlastníkov podielov urbárskych pozemkov v spoločnom konaní na základe predloženého splnomocnenia ako aj navrhovateľkinou požiadavkou na navrátenie vlastníctva k parcele CKN č. X. v celosti sa krajský súd vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal a s jeho právnymi závermi sa odvolací súd stotožňuje.

Krajský súd tiež nepochybil, keď napadnuté rozhodnutie odporcu preskúmal v rozsahu uvedenom v podanom opravnom prostriedku a na ďalšie námietky, ktoré navrhovateľka podala po uplynutí lehoty na podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu neprihliadol. Súd v tomto prípade postupoval v súlade s ustanovením § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého až do rozhodnutia súdu môže žalobca rozsah napadnutého správneho rozhodnutia obmedziť; rozšíriť ho môže len v lehote podľa § 250b. Tento postup vyplýva z ustanovenia § 250l ods. 2 O.s.p., podľa ktorého pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a. Na tieto námietky preto neprihliadol ani odvolací súd.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je vecne správne a preto ho podľa § 219 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 O.s.p. a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože navrhovateľka nebola v konaní úspešná a odporca nemá podľa zákona nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 11. februára 2009

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r .
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová